

Proloog

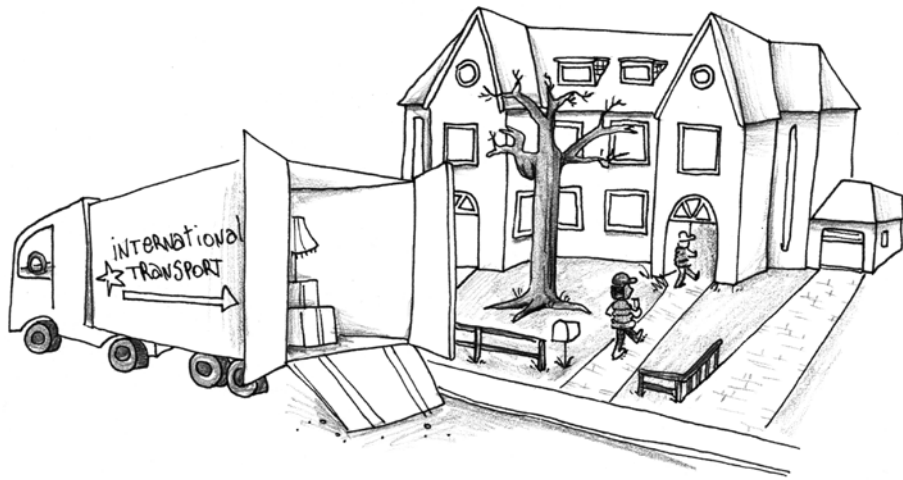
Voor mijn elfde verjaardag kreeg ik gelukssokken van Merel. Ze is mijn beste vriendin, woont tegenover me sinds we baby's waren, zit bij me in de klas en is net als ik fan van Stan, de zanger van de Plumps. Zij gaf me sokken met daarop een foto van Stan. Die trok ik dus meteen aan. Ze pasten goed, zaten lekker en ze stonden me mooi, maar al na een paar weken kon ik mijn grote tenen er niet meer in strekken. Mijn teennagels knipte ik zo kort mogelijk en ik probeerde mijn tenen een beetje gebogen te houden, maar dat hielp niet. Bij allebei mijn grote tenen kwam veel te snel een gat, alsof mijn geluk zo uit mijn sokken kon rollen.

Hoofdstuk 1

— VERHUISWAGEN, OP EEN ZATERDAG IN DE WINTER

Ik hing op mijn buik over de rugleuning van de bank en keek uit het raam. Dozen en verhuizers zag ik, geen bewoners. Ik wilde weten wie er in onze straat kwamen wonen. Of ze leuk waren of niet. Het kon dat ze truttig waren en om alles zeurden: dat je fiets scheef stond of dat je te hard met je schoenen de stoeptegels raakte. Of misschien waren ze heel gespierd en bazig en hadden ze tien zoontjes die hier altijd gingen voetballen zodat Merel en ik er niet meer bij pasten. Onze straat was niet heel groot.

‘International transport,’ las ik hardop. Dat stond op de verhuishwagen, dus die mensen kwamen uit het buitenland. Misschien waren ze beroemd. Als dat zo was, gingen Merel en ik elke dag bij ze langs. Zeker weten. Ook als er tien zoontjes voetballen voor de deur, die duwden we dan gewoon voorzichtig opzij.

‘Pap?’ vroeg ik. Hij zat achter me aan de tafel met zijn laptop op schoot. ‘Weet jij wie er naast Merel komt wonen?’ Er woonde al heel lang niemand.

Hij schudde zijn hoofd.

Ik wilde samen met Merel naar de verhuizers kijken. Vanuit onze erker keek ik of ik haar zag. Hun gordijnen waren open, maar ik zag niemand en Roos en Marco’s auto was weg. Het was zaterdag. Dan gingen ze vaak vogels kijken en soms duurde dat de hele dag.

Daar liepen de verhuizers weer. Ze hadden dikke wintertruien aan. Ik schoof nog een stukje voorover om te zien wat uit de verhuishwagen kwam. Hadden die mensen kinderen? Of een hond? Muziekinstrumenten? Wat als het een beroemd iemand was! Ik lette heel goed op, maar ik zag alleen dozen. We hadden ook niet echt een straat waar beroemde mensen gingen wonen. Gewone rijtjeshuizen aan onze kant, aan de overkant twee-onder-een-kap met aan de achterkant eerst de sloot en daarachter nog meer gewone huizen. Maar zeker weten deed je het nooit. Er kwam nog een auto aanrijden, een sportauto, geel met een lage voorkant en ronde lampen.

‘Pap, kijk dan,’ zei ik.

Hij keek op. ‘O ja, mooi.’

Ik dook weer op de leuning. Een autodeur ging open en een meisje met een lange bruine vlecht stapte uit. Ze was ongeveer net zo oud als Merel en ik, en ze leek me niet beroemd, vanwege die vlecht. Die was heel lang en er zat een rood strikje aan het einde. Suf, vond ik, maar misschien was zoiets niet suf in het buitenland. Ook een man stapte uit en een vrouw met heel veel krullen.

‘Ben naar buiten,’ zei ik.

Ik schoot de voortuin in en dook achter de vlierbessen-

struik om het meisje van dichtbij te zien. Ik wilde niet stiekem doen, ik wilde alleen samen met Merel beslissen wat we van het meisje vonden. Ze stond in hun voortuin en tuurde mijn kant op. De struik waar ik achter stond was dichtgegroeid. Kon ze me toch zien? Gauw keek ik naar de takken van onze vlinderstruik. Ik deed of ik het meisje niet zag. Het meisje keek nog steeds naar mij. Met mijn schoenen veegde ik door een hoopje bladeren. Ik keek nog heel even. Ze keek recht naar mij en haalde haar schouders op. Snel draaide ik mijn hoofd weg. Dat was natuurlijk stom van me. Een hele tijd keek ik alleen naar mijn schoenen. Moest ik haar roepen? Toen ik weer opkeek, zat ze op het tuinhek en lette ze niet meer op mij.

Ik ging op mijn hurken. Ik zag hoe ze een handje zand pakte en erin roerde. Ze pakte iets op uit het zand, een steentje, en rolde het voor zich uit over de stoep. Ze deed het met nog een en nog een. Paf. Een steen rolde over de grond, vlak langs een duif, tegen een bloembak. Het beest schrok en vloog weg. Het meisje schrok. Ik ook. Ze ging staan. Ik ook. Vanzelf.

‘Hai!’ riep het meisje naar me. Ze zwaaide.

‘Hoi,’ zei ik en ik stak mijn hand op.

Hun voordeur ging open en iemand riep iets uit de gang. ‘Ik moet dozen uitpakken,’ riep het meisje naar mij. Ze draaide zich om. Ze ging naar binnen. Maar toen was het begonnen: een meisje erbij in onze straat. Ook al wist Merel nog van niks.